Wanasõk.

1. Veri inimesetegijo pääle muna punna
on põrgusse minnu jo täiest inimesest
ja, kes täial seken on alla vällo Joonu,
sõe eli Jo Jeesusest ka väega kutsutu,
aga sie ehee tulle vällo jo jäänu põr
gusse. —

2. Wanast kätsaadel, mei kätt on tulnu
pääst tulleu jo minäsi kõneenu jo kes sõ
pääle teenä sõnu ei ole taanu ilmsi õiä
uskeda, sie saadu kätsaa õiä. —
Vitu-nõnna tulleu kätt mõtsketi
si nääl ütlet tulleu sissi, kas perenene
põrgusjagu lõnitt liibu sõnu jo sellee
väel pääle panna. Vitu ei sõo pere-
nesele ütlenu: kas sie teeä enne nenna,
A tulad siiäsi jo kiebä jumar! —
Perenene ütlenu sõo tiäsele vastu: sie ei
ole teedäq, imist lännu teeä pääle pan
nas, aga sie on palle süündinu. A
vitu kiideri-kedeli kõnelt:
Perenene taanu tennäe ilmsi õiä uskuma
tatsi jo jäänu selle pärast ka ees, aga
kas ei taanu ilmsi õiä uskuta, sie su-
renu õiä. —

3. Wanast pidanu iq.al inimesel pääst
pääsmä, kui to väeä minnu, kenna vastu nüüd

kõken rääma. Kui sõo rahva-jagun küsimi
kas mo kulo! sõo inimesi ütelemi: Tulo, tulo!
ütsvõrra pisto, jo kaito enäm jääq. —

4. Veri kangen ilmsi on aet jo teeä jubo kuuenu
nokatsi, sõo pisto kuuajo enne, kui to ei-
mese kõnga pisi-kõrs ütsi inimest, kes tallo
võhik tsen on ainu-pidi ütlenu jo sie pisto
sõo mitte, jah!" vasta ütlenu. Kangotku-
ja ütsõ sõo esimädse kõnga pisi jo ütles
sji: minu kangesse nõudo kangesse näeq
sinu kaesi!

5. Wanast-reedi kaito pellgab palle ainult
vahtamisest, mei tahtse kangu ootseda.

6. Sõe, kes sõäq, mis minäe on teenest
ant, ära sa mõtsku, tallo sa kaua-jagun
ära-kõnna. —

7. Veri kaito sinnib, sõo sõega tallo sa-
ki, sõo si pisa to ilmaeq enambik-
mäe.

8. Ka kaito esimest kõrsa kaua sõna mõea
sõo pisto kiq pääle teeä sa pääle
mõtsma, tegi kui majaee ihu pääle kiq-
sama sõnäe, sääl ütsa tsoo kõrsa mõtsa
kätsi.

9. Veri kiidsi-kaito esimest kõrda kaua sõna mõea
sõo pisto tallo mõtsmise mees jõeq mus-kõ-
sa pääle kuq ama: „Mihaeq mei-dimaeq